

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקטו

עש"ק פ' קרח [באה"ק: חוקת], ד' תמוז ה'תשפ"ג
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ג שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

עצה להבאת הגאולה: נדר על דעת רבים / משיחת שי"פ קרח התשמ"ט

חיים נצחיים - מוסף מיוחד לג' תמוז

8

החידוש המיוחד בנשיא דורנו לגבי הנשיאים שלפניו / קטעים אודות נצחיתו של נשיא הדור

זמן הגאולה

11

איך יכול 'חלק' להבין 'הכל'? / הזמן הנוכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

13

המענה לשואלים: מה יאמר העולם? / פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

כתב יד קודש

14

כללי התנהגות לתל' השלוחים / מהגהת כ"ק אד"ש על שיחת שי"פ תולדות התשר"ם

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו
וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא,

ישראל רחמים בן חיה מושקא, ומענדל בן חיה מושקא, שיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, ועבי בן חי' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת חי' רחל שיחיו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

עצה להבאת הגאולה: נדר על דעת רבים

ידוע הסיפור על גדול בישראל, אשר אמר שבכוואו למעלה (אחרי 120 שנה) יעשה רעש שהקב"ה יביא את הגאולה. אחרי הסתלקותו והגאולה עדיין לא באה - אמר גדול אחר, שנראה שנתנו לאותו גדול גילוי נעלה ביותר למעלה, אשר גרם לו "לשכוח" כביכול בנוגע להבטחתו ● יתכן שהעצה לזה היא, לעשות נדר על דעת רבים, אשר אז הרי הדין הוא ש"אין לו התרה בלא דעתם" ● משיחת ש"פ קרח, ה' תמוז ה'תשמ"ט - מוגה, תרגום מאידית

התחתון) יהי' (משנת ת"ש ולהבא, עד סוף זמן הגלות) מקור המעינות - מקור מים חיים - דהפצת המעינות חוצה, וממנה יוצאה אורה - **מלמטה למעלה** - לכל העולם כולו, גם בחצי כדור העליון, להיפך מסדר העבודה דרבותינו נשיאינו שלפניו - שמחצי כדור העליון הגיע - **מלמעלה למטה** - בכל העולם.

וכפי שרואים בפשטות בעיני בשר - מראה באצבעו ואומר זה - שאע"פ שביאת בעל הגאולה בחצי כדור התחתון הי' גלות בתוך גלות (בערך לעיר ליובאוויטש כו') - הרי דוקא ע"י ביאתו וקביעת מקומו כאן, נתחזקה ונתרחבה ועד **שלא בערך**, עד באופן חדש, העבודה ד"ליובאוויטש", הפצת היהדות והפצת המעינות חוצה, כולל ובמיוחד באהבת ואחדות ישראל² (הפירוש (והעבודה)

א. כשם שבעולמות בכלל נעשה דירה לו ית' דוקא בעוה"ז התחתון, ועי"ז נעשה עלי' בכל העולמות - כמו"כ הוא גם בעוה"ז עצמו, שהשלימות שבזה נפעלת בחצי כדור התחתון (ששם לא הי' מ"ת), ועי"ז נעשה עלי' בכל העולם, גם בחצי כדור העליון.

וי"ל, שמכיון שהדור (דבעל הגאולה) אוחד בסוף העבודה בזמן הגלות, קרוב וקודם לגאולה, וישנה כבר ה"טעימה" בעיני הגאולה (כנ"ל*) - לכן, סיבב הקב"ה את הסיבות שבעל הגאולה ילך ממקום אבותיו ויגיע לחצי כדור התחתון, ויקבע שם מקום דירתו ומקום עבודתו (בעשר שנים האחרונות שלו בעלמא דין¹) - כך שדוקא במקום זה (בחצי כדור

(1) גמר ושלימות עבודתו בעולם הזה, ועד להסתלקותו (בחצי כדור התחתון) - שאז נתגלו כל מעשיו ועבודתו ותורתו שעבד במשך ימי חייו, ועד

זשה פועל ישועות בקרב הארץ (אגה"ק סכ"ח), למטה מטה.

(2) ואף שאין אתנו יודע עד מה בגודל פעולות

(* ס"ד בהשיחה [התנוונדויות תשמ"ט ח"ג ס"ע 407 וא"לך].

ומוסיף אור.

ב. ויש לקשר זה עם פרשתנו [כידוע שמועדי השנה יש להם שייכות להפרשיות שבהם חלים] – פ' קרח, ע"פ המבואר בחסידות⁸ בטענת קרח⁹ "כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'" – שעצם טענתו של קרח היא נכונה, כיון שראה המעלה שישנה דוקא אצל המקבל, בתחתונים (בח' רביעי), אפילו לגבי המשפיע, עליונים (בח' שלישי) – כי הכוונה (דנתאה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים) נשלמה דוקא בתחתונים; אמנם הטעות בזה ה', כי המעלה בגלוי תהי' רק לעתיד לבוא, לאחרי שישנה הקדמת העבודה, המשכה והשפעה דהעליונים בהתחתונים, וגמר הבריור דהתחתון (לוי מבחי' גבורות) שבא עי"ז שלפנ"ז מקבל מהעליון (כהן איש החסד).

ועפ"ז יש לומר הפי' פנימי ("ינה של תורה") בפ' רש"י הראשון בפרשתנו – "פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא": חלק הדרוש (שבדרוש¹⁰) שבתורה – "מדרש (רבי תנחומא)" מגלה הטוב וה"יפה" ב"פרשה זו", פ' קרח (משא"כ ע"ד הפשט, בגלוי ובחיצוניות – מעשה קרח אינה "יפה") – כפי שטענת קרח היא למעליותא מצד (שראה) הסדר שיהי' בפועל בגאולה העתידה לבוא, כשיהי' הענין ד"תנחומא" מל' תנחומין ונחמה על הגלות.

(8) ראה לקו"ת פרשתנו נד, ב ואלך, ושי"ן. אוה"ת פרשתנו ע' תרפו. תרצב. סד"ה ויקח קרח העת"ד. קונטרס ג' תמוז שנה זו ס"ד ואלך. ובכ"מ (9) פרשתנו טז, ג.

(10) כי במדרש עצמו ישנם פירושים ע"ד הפשט (כמובן מזה שרש"י בכ"מ מביא פירוש ממדרש ואינו מזכיר שזהו ממדרש), וכן לאידך – ישנם דרשות שהובאו בספרי פשט (וגם בפרש"י מובאים ענינים של דרש (ורש"י מדיגש שהוא דרש) אלא שהם קרובים לדרך הפשט); ואילו כאן כתב רש"י שפרשה זו נדרשת במדרש רבי תנחומא, היינו – דרש שבדרש.

ד"לויבאוויטש³), לגבי כפי שזה ה' ע"י רבותינו נשיאינו שלפניו בחצי כדור העליון (כולל גם בהעיר "לויבאוויטש"),

ובאופן כזה שדוקא ממקומו בחצי כדור התחתון מתפשטים המעינות חוצה, בכל העולם כולו, גם בחצי כדור העליון – "ופרצת" ימה וקדמה וצפונה ונגבה⁵ – בהרחבה יתירה מכפי שהי' עד אז,

החל בשנת ת"ש, שבעל הגאולה הגיע לכאן, ואח"כ במשך העשר שנים (עד תש"י) שעבד עבודתו, וגם אח"כ – באופן דפעולה נמשכת והולך ומתפשט באופן דמוסיף והולך ואור, ע"י תלמידיו ושלוחיו, בפרט שכבר אוחזים בשנת הארבעים מאז תש"י, ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועיניכם לראות ואזניים לשמוע", וקאי איניש⁶ אדעתא דרבי⁷, והולך

רבותינו נשיאינו, ובפרט בענין עיקרי הדפצת המעינות חוצה וואהבת ישראל וכו' – מ"מ, ההוספה בזה ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר בחצי כדור התחתון נראה בגלוי לעיני בשר בעיני מעשה בפועל, והרי המעשה הוא העיקר.

(3) ראה ספר הזכרונות ח"א ס"ע 17. ע' 55. ע' 342. ושם: לויבאוויטש איז געבויט אויף אהבה. לויבאוויטש איז דער צינור פון חסיד'ישער אהבה און ידיות.

(4) ולהעיר מפירוש החסידים (ונתקבל אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר) ש"פרצת" הוא גימטריא 770, מספר הבנין, ביהכנ"ס וביהמ"ד ומקום דירתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר (מקומו הקבוע בחצי כדור התחתון).

ולהוסיף, ש-770 הוא במספר של שבע (כמה פעמים שבע; עשר פעמים שבעים ושבע; שבע בכפליים), המרמז על העבודה ד"בהעלותך את הנרות גו' שבעת הנרות" (העבודה ד"פרצת ימה גו", דוגמת המנורה שממנה אורה יוצאה לכל העולם), להאיר את הנר ה' נשמת אדם" של כל א' מישראל, הנכלל בהשבעה סוגים של כל ישראל (לקו"ת ר"פ בהעלותך), באופן של אהבת ואחדות ישראל, ועל ידם – בכל העולם כולו, שנחלק לשבע דרגות (ז' מדות, שבעת ימי הבנין).

(5) ויצא כח, יד.

(6) אפילו דרגת אנוש (ראה לקו"ת שה"ש כה, א. ובכ"מ).

(7) תבוא כט, ג. ע"ז ה, ריש ע"ב.

"לפי שבא קרח וערער על הכהונה, בא הכתוב ונתן לו כ"ד מתנות כהונה בברית מלח עולם"¹³, שזה פעל תוקף בענין הכהונה, "הריני כותב וחותם לך ומעלה בערכאיך"¹³.

ועד"ז הי' ע"י הגאולה די"ב-י"ג תמוז, שע"י ה"ערעור" דהמאסר, באה הגאולה שהבטיחה שעבודתו בהרבצת התורה וחיזוק הדת ימשך ובאופן ד"ברית עולם", וביתרון גדול לגבי לפנ"ז – כפי שזה נפעל עם בואו לחצי כדור התחתון, כולל ובמיוחד – עילוי באהבת ישראל ואחדות ישראל, שבה מתבטאת עבודת הכהן, איש החסד – "הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה"¹⁴.

ובפרטיות יותר: דובר פעם¹⁵ שהערעור דקרח ועדתו על כהונת אהרן הי' (לא על עצם ענין הכהונה, שזה רצו, ובקשתם גם כהונה", אלא) על זה שאהרן הכהן הוא משפיע לבני [כמבואר בחסידות בענין "בהעלותך את הנרות", שע"י הדלקת נרות המנורה "העלה" אהרן את כל בני לדרגתו] – וטענו: "כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'", כשם שישנה המעלה, בכהנים בזה שהם מובדלים מעניני העולם, ישנה גם מעלה ב"כל העדה" שמתעסקים עם עניני העולם ועושים מהם כלים לאלקות, ואדרבה: עיקר הכוונה היא – שיעשו מה"תחתונים" דירה לו ית', ומכיון ש"כל העדה כולם קדושים" – "מדוע תתנשאו על קהל ה'", מדוע שאהרן יתנשא מעל קהל ה'.

הטעות של קרח התבטא בכך, אשר אע"פ שצ"ל מחיצה בין הכהן גדול ליהודים אחרים, "עליונים" ו"תחתונים", צריך הכהן גדול (ונשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר בדרונו) להשפיע מקדושתו על יהודים אחרים;

בסגנון אחר: "פרשה זו" (טענת קרח) כפי שהיא ב"(מדרש רבי) תנחומא" – בגאולה העתידה לבוא – הרי היא בענין "יפה (נדרשת)", שלימות ותכלית הטוב. משא"כ ע"ד הפשט – כפי שהענינים הם בזמן הזה, והיום לעשותם (עולם העשי', עולם הפשט) – העולם עדיין אינו בהסדר דתכלית השלימות שיהי' רק לע"ל, לאחרי שלימות ביורד התחתון עי"ז שמקבל מלמעלה ממנו.

וי"ל שמעין העבודה דלע"ל הוא גם בזמן הגלות, כפי שזה הי' אצל בעל הגאולה – כי לאחרי העבודה במשך כל הדורות שלפנ"ז, כולל – עבודת רבותינו נשיאינו בחצי כדור העליון, באופן דמלמעלה למטה (שהגבורות טפלים ובטלים ומקבלים מהחסדים) – אז יכול להיות סדר העבודה מלמטה למעלה, שמחצי כדור התחתון "יגיע" לכל העולם, כולל לחצי כדור העליון, כנ"ל בארוכה.

ג. כשם שכללות העבודה בסדר זמן העולם צריך להיות, שתחילה (בזמן הזה) צ"ל העבודה מלמעלה למטה (המשכת החסד בגבורה), ורק אח"כ אפשר להיות העבודה מלמטה למעלה (כפי שיהי' בכללות לע"ל, ומעין זה בסיום הגלות) – כמו"כ הוא בפרטיות יותר בהעבודה מלמטה למעלה גופא, שצ"ל בזה ה"כהן" – כ"ק מו"ח אדמו"ר שנותן ההוראות ומשפיע כחות לכל בני לעשות העבודה דהפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון גופא.

וגם ענין זה לומדים מכללות תוכן הפרשה – שמדובר שם אודות מחלוקת וערעור קרח ועדתו על הכהונה, וע"י הירידה ניתוסף עלי' – תוקף וחיזוק כהונת אהרן, ע"י האותות ומופתים שאירעו אז¹¹, כולל "והנה פרח מטה אהרן גו'", "למשמרת לאות – לזכרון שבחתי אהרן הכהן כו"¹², עד לענין דמתנות כהונה,

13) פרש"י פרשתנו יח, ח.

14) אבות פ"א מ"ב.

15) לקו"ש ח"ח ע' 116 ואילך.

11) ראה לקו"ש חכ"ב ע' 113.

12) פרשתנו יז, כה ובפרש"י.

מזה מובן, שכאו"א בדור זה מקבל את הכח של נשיא הדור כ"ק מו"ח אדמו"ר לעשות את עבודת הפצת היהדות והפצת המעינות חוצה באופן הכי חזק ונרחב (מטה ומקל) (כפי שזה נפעל בחצי כדור התחתון), עד שזה פועל בכל העולם כולו (גם בחצי כדור העליון).

ה. [.] ויהי רצון, שההוספה הנ"ל ב"מעשינו ועבודתנו", נוסף על כל הענינים שפעלו רבותינו נשיאינו במשך הדורות בחצי כדור העליון, ועאכו"כ ההוספה בזה ע"י נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר בחצי כדור התחתון – תביא כבר תומ"י ממש את הגאולה בפועל, בחודש הרביעי דשנת תשמ"ט, בחוץ לארץ בחצי כדור התחתון,

כי לאחר העילוי הנ"ל דחודש הרביעי והעבודה בחצי כדור התחתון – צריכים לדעת, שאין זה מגיע כלל להעיקר – גאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

אמנם, "פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא", וכמדובר לעיל (הפירוש הפנימי) שזה מרמז על כוונת קרח **למעליותא** (מעלת המקבל לע"ל) – בנוגע לפשט בעוה"ז במעשה בפשטות – שע"פ תורה הוא **העיקר** צריך להיות עוד ביהכ"נ, ביהמ"ד, ישיבה, ת"ת וכו'.

ויתירה מזו: אפילו אחרי ריבוי העבודה בזמן הגלות כשכבר מגיעים בפועל בעוה"ז להעבודה בחצי כדור התחתון (מעלת המקבל), עם כל המעלות שבזה – הרי עדיין אין זה כמאן דבעי למהוי¹⁹;

אמנם ישנם כו"כ ענינים אשר הינם בדוגמת הגאולה – ענין הצדקה (אשר גואל (החיות) את נפש העני), ענין התפלה²⁰, ועוד כמה וכמה עניני תומ"צ, ועד שיכולים לטעון ("יפה נדרשת") שישנם ענינים אשר הינם

ולאחרי שלימות עבודה זו, תתגלה לע"ל מעלת המקבל ומעלת התחתון.

ויש להוסיף, שזה נרמז גם באות של "פרח מטה אהרן": כל נשיא שבט הביא את מטהו המיוחד שלו, "ויתנו אליו כל נשיאיהם מטה לנשיא אחד מטה לנשיא אחד גו", ואהרן הביא את מטהו המיוחד שלו – בכדי שיראו את האות איך ש"פרח מטה אהרן" ועי"ז ידעו ש"בחרתי באהרן"; אולם בפסוק כתוב¹⁶ "ויתנו אליו כל נשיאיהם מטה גו" ומטה אהרן **בתוך מטותם**. ויש לומר הפירוש בזה, שנוסף לכך שכל בנ"י יראו את מעלתו של אהרן – שהוא יהי', בתוך מטותם, קשור עם אהרן, עי"ז שבהם נמשך מ(מטה) אהרן, "בתוך מטותם", ע"ד "ושכנתי בתוכם" – בתוך כל אחד ואחד¹⁷.

ועפ"ז יובן גם המשך הענין: לאחר שבנ"י ראו את האות של "פרח מטה אהרן ("ויראו")" – כתוב "ויקחו איש מטהו"¹⁸, דלכאורה מאי קמ"ל ונפק"מ? ויש לומר, שזה בא להסביר, שלאחרי פעולת ההשפעה ממטה אהרן בכל שאר המטות ("בתוך מטותם"), זה נמשך לכל שבט (מטה) **בנפרד, לפי ענינו ועבודתו** – עי"ז ש"ויקחו איש מטהו", מטה שלו דוקא, ע"פ העבודה פרטית של כל שבט לחוד.

ד. והלימוד מזה לכאו"א:

אע"פ שהעבודה בחצי כדור התחתון היא למעשה חידושו של בעל הגאולה לגבי הנשיאים שלפניו, הרי הוא מוסר זה לכל אנשי הדור לעשות העבודה. כי ביחד עם זה שנשיא הדור הוא מרום ונעלה מאנשי הדור, הרי הוא נמצא **"בתוך מטותם"**, בתוך כל אחד ואחד, וזה נמשך לכאו"א בעבודתו כאשר "ויקחו איש מטהו", בהעבודה פרטית של כל יהודי.

16) פרשתנו יז, כא.

17) תרומה כה, ח ובפי' האלשיך עה"פ. ועוד.

18) פרשתנו שם, כד.

19) כתובות סז, א.

20) נפש כל אחד מישראל יוצאת מהגלות והשבי' לפי שעה בחיי שעה זו תפלה כו' (אגה"ק ס"ד).

וכידוע הסיפור עם גדול בישראל, אשר אמר שבבואו למעלה (אחרי מאה ועשרים שנה) יעשה רעש (שהי' ראוי לכך) שהקב"ה יביא את הגאולה. אחרי הסתלקותו והגאולה עדיין לא באה – אמר גדול אחר, שנראה שנתנו לאותו גדול גילוי נעלה ביותר למעלה, אשר גרם לו "לשכוח" כביכול בנוגע להבטחתו;

[כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר בחיוך:] היות שמישיח עדיין לא בא – כנראה שלמעלה מצאו עצה איך לפעול אצל אותו גדול לדחות זאת... יתכן שהעצה לזה היא, לעשות נדר על דעת רבים, אשר אז הרי הדין הוא²⁶ ש"אין לו התרה בלא דעתם". אפילו אם יפעלו אצל אחד או אחדים, הרי זה לא יעזור, משום שפסק הדין בתורת ה' הוא, שנדר על דעת רבים נשאר בקיומו.

המסקנה מכל האמור לעיל – שתיכף ומיד ממש תבוא בפועל הגאולה האמיתית והשלימה, ע"י משיח צדקנו, וכל בני' הולכים, ביחד עם בתיהם, בתי תורה תפלה וצדקה²⁷, לארץ הקודש, ולירושלים עיר הקודש, בביהמ"ק השלישי, בקדש הקדשים, ומתגלה שם מטה אהרן אשר מונח שם למשמרת, ו"יפרח בימיו צדיק – שבימיו (של משיח) תחזור הכהונה ויפרח מטה אהרן²⁸ ומשה ואהרן עמהם.

(26) רמב"ם הל' שבועות פ"ו ה"ח, טושר"ע יו"ד סרכ"ח סכ"א.

(27) ראה מגילה כט, א.

(28) תהלים עב, ז ובבעה"ט עה"פ.

נעלים יותר – כמאחז"ל²¹ "יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא", עי"ז מגיעים בעצמות ומהות, תענוג הבורא (משא"כ עוה"ב הוא בעיקר גילוי תענוג נברא²², ובפרט ע"י הפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון וכו' וכו' – על כך טוען כל יהודי, "נער ישראל ואוהבהו"²³ (הבן חמש למקרא ששייך דוקא ללימוד הפשט) – דרשות הינן "יפה נדרשת", אבל זוהי "דרשה" (בתורה) גאולה רוחנית, אבל הוא הרי מחכה לו בכל יום שיבוא גאולה כפשוטה²⁴. ה"נער ישראל" צועק: אנו רוצים את הגאולה בפשטות, בעולם העשי'!

לומדים בתורה אודות ענין הגאולה (ובפרט ברמב"ם סוף הל' מלכים), וכל העוסק בתורת כו' כאילו כו' –

צועק ה"נער ישראל": "עד מתי קץ הפלאות"²⁵ – אחכה בכל יום להגאולה כפשוטה, בפשטות ממש, באופן גלוי, מראה באצבעו ואומר זה – הנה הגאולה בפועל!

וכאשר ה"נער ישראל" מכריז "עד מתי" מתוך צעקה אמיתית – הרי כטבע האב ועאכו"כ אבינו שבשמים – שמקיים את בקשתו.

(21) אבות פ"ד מי"ז.

(22) ראה המשך וככה תרל"ז פ"ב ואילך.

(23) הושע יא, א.

(24) שהרי הגילוי דתענוג נברא שיהי' לע"ל נוגע לשלימות המשכת העצמות – ראה לקו"ש ח"ה ע' 245.

(25) דניאל יב, ו.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

החידוש המיוחד בנשיא דורנו לגבי הנשיאים שלפניו

ב' קטעים ממאמר ד"ה זה יתנו גו', שנאמר בהתוועדות ש"פ משפטים, שקלים,
מבה"ח אדר ה'תשמ"ח – בלתי מוגה

[. . .] וי"ל, שכעין זה מציינו גם בדור המדבר, שהי' ענין של העדר החיים בדור המדבר לפני הכניסה לארץ ישראל, וגם אצל משה רבינו, הרי: א' ירידה זו בבחי' היפך החיים פעלה בירור גם במקום הכי תחתון. ב' עי"ז נעשה אח"כ העלי' דואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום, ועד שזה הי' הכנה לכיבוש ארץ כנען לעשות ממנה ארץ ישראל, היינו לא רק לעשות ארץ ישראל ברוחניות בעולם הנשמות, אלא יתירה מזו, בארץ כנען שמעשי' מקולקלים מכל האומות, ואפילו מארץ מצרים, שהרי ארץ מצרים כבר נתבררה לפני מ"ת כמ"ש גם אתה תתן בידינו זבחים ועולות וכתוב ויהי בשלח פרעה את העם וגו', משא"כ כנען הי' בתכלית הירידה (גם לאחרי מ"ת, לאחרי ביטול הגזירה דעליונים לא ירדו למטה כו'), ועי' כיבוש יהושע נעשה בהם ההפיכה מארץ כנען לארץ ישראל.

ואילו זכו היתה אז גאולה שלימה ונצחית שאין אחרי' גלות (באם היתה הכניסה לארץ ע"י משה רבינו), כולל הענין דחיים נצחיים שע"י תחיית המתים, ומה שלא הי' כן בפועל הוא משום שלא זכו. אבל לאחרי ריבוי העבודה במשך זמן הגלות, כולל העבודה במקום הקליפות והעדר החיים שבה, שיש בה ב' הענינים הנ"ל – א' בירור במקום הכי תחתון, וב' שע"י ז' נעשה הכנה לעלי' דתחיית המתים, שאז יהי' עיקר ושלימות הגילוי דואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים, חיים נצחיים שאין אחריהם הפסק, שתחיית המתים הוא דוקא מעצמותו ית' – הרי עתה יזכו לתחיית המתים ולא רק תחיית המתים (המשכת חיים נצחיים מעצמותו ית') באופן כללי, אלא גם באופן פרטי, לכל אחד ואחת מישראל, לנשמה זו ולגוף זה עם כל רמ"ח אברים ושס"ה גידים וחלקו בעולם וכו'. וע"ד המבואר בדרושי אדמו"ר האמצעי בנוגע להתבוננות, שאינו מספיק להתבוננות באופן כללי וצריכים גם להתבוננות באופן פרטי, כמו"כ הוא גם בענין תחיית המתים שזה יהי' לא רק באופן כללי אלא גם באופן פרטי, לכל אחד ואחת מישראל בפרט. והיינו, שבדור זה יהי' חידוש לגבי דור המדבר, שהרי דור המדבר לא זכו לכניסת הארץ ולואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים, וענין זה הי' רק אצל הדור שלאחריו, משא"כ בגלות זה יזכו לזה דור האחרון של הגלות שהוא הדור הראשון של הגאולה.

[. . .] ובפרט בדור זה האחרון שהוא הדור האחרון של הגלות שנעשה אח"כ הדור הראשון של הגאולה, הרי דור זה עצמו יש בו ב' הענינים, דמצד אחד הרי אכשור דרי בתמי', ומכיון שזהו הדור האחרון של הגלות הרי ירידת הדורות היא למטה ביותר, ויחד עם זה הרי בדור זה תהי' הגאולה שזהו ענין חדש לגמרי, וכמ"ש כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, כידוע הפירוש בזה, שהנפלאות דלע"ל יהיו נפלאות (בבחי' פלא) אפילו לגבי הגילוי דיציאת

מצרים, דביצי"מ אמרז"ל אני ולא מלאך כו' אני ולא שרף כו' אני ולא שליח אני ה' אני הוא ולא אחר, ששולל כאן ד' מדרגות, גם עולם הד', עולם האצילות, היינו שהי' גילוי העצמות, ומ"מ הגילוי דלע"ל הוא בבחי' נפלאות לגבי גילוי זה. וטעם הדבר מובן ע"פ הידוע (ומבואר לעיל) שכל ירידה היא לצורך עלי', ולפי ערך גודל הירידה כך היא העלי' הבאה על ידה, ולכן הי' ביצי"מ גילוי עצום זה, משום שבא אחרי ירידה לערות הארץ וקרב הארץ וכו', אמנם הירידה בגלות האחרון היא למטה יותר, ולכן העלי' מירידה זו היא נעלית יותר. ומזה גם מובן בנוגע לנשיא הדור, שממנו נמשך החיות והכח כו' לכל אנשי הדור לעבוד עבודתם, שהנשיא של דור זה (האחרון בגלות והראשון של הגאולה) יש אצלו ענין החידוש והנפלאות באופן מיוחד לגבי הנשיאים בכל הדורות שלפנ"ז]. וכמו שהוא בכל עניני התורה, שכל הענינים נמסרו למשה מסיני, ויחד עם זה הרי צ"ל בהם ענין של חידוש, בכל יום יהיו בעיניך חדשים (ולא רק כחדשים), ועד להחיוב דלאפשא לה, וכלשון רז"ל כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל ניתן למשה מסיני, לחדש דייקא (ובפרט שבמ"א הגירסא היא לומר וכיו"ב, וי"ל ששתי הגירסאות אמיתיות הנה, כי תחלה צ"ל "לומר", ואח"כ עולים מן הקל אל הכבד "לחדש" בתורה). וזהו הטעם מה שבכל אחד ממאמרים אלו מתחילים בענינים המשותפים שבדרושי מחצית השקל, ורק אח"כ מבואר החידוש של נשיא זה, מכיון שהסדר הוא מן הקל אל הכבד.

הסתלקות היתה בדור השמיני משא"כ בדורנו זה

החידוש דדורנו – הדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, עד לדור שלפנ"ז (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, ה"בא אל פרעה" (הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" למטה) לא היה בתכלית השלימות כנשמה בגוף בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, וגם הנשמה בגוף היתה במצב ש"הדיבור הוא בגלות" וכו'); משא"כ בדורנו זה – הדור האחרון לגלות ודור ראשון לגאולה – נעשה תומ"י "נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ח"ו במאורות הגדולים דגילוי תושב"כ ותושבע"פ, אלא אדרבה – מיתוספת שלימות נעלית יותר בזה [לא באופן ד"כבד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון מאורייתא שבכתב", בהיותו למעלה מזה], באופן שכנשמות בגופים מקבלים בפנימיות ("נעמט מען אויף") "אתפריעו כל נהורין" ש"נתלו" עתה, עי"ז שמישח צדקנו בא מיד, "שלח נא ביד תשלח" וילמד תורה את כל העם כולו, עד "תורה חדשה מאתי תצא".

(משיחות יוס' ד' פ' בא, ג' שבט, וש"פ בא, ו' שבט ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

נשיא הדור הוא על-דרך אבן השתי' שקיימת תמיד בלי שינויים, אפילו לא השינוי דגניזה

. . כל איש ואשה הם ה"שופט" וה"יועץ" דביתם ובני ביתם, וצריכים להנהיג את הבית ע"פ הוראות ועצות התורה.

עד בכללות עוד יותר, כנ"ל - שכל יהודי, אנשים נשים וטף, מקבלים על עצמם ומקיימים את הוראות השופט ויועץ הדור. ומשפיעים כך גם על אשתו ובני ביתו, עד על כל אלו שיכול להגיע אליהם.

עד גם בכללות העולם - באופן שכל העולם, גם עולם מלשון העלם והסתר, עם כל פרטיהם ופרטי פרטיהם נעשה רשות היחיד חדור בנקודה אחת ויחידה דיחידו של עולם (מלשון העלם למעליותא, מבחי' "ישת חושך סתרו"), כפי שמגלה את עצמו "בקרבונו" ע"י "נביא אקים להם גו' כמוך", נשיא הדור ש"הוא הכל", "צדיק יסוד עולם",

ע"ד אבן השתי' - שנמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי, וקיימת תמיד בלי שינויים (אפילו לא השינוי דגניזה, כהארון שנגנז וכיו"ב), ע"ד שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן תמידי - שממנו הושתת כל העולם כולו). (משיחת ש"פ שופטים, ז' אלול ה'תש"א - מוגה)

מוכרח להיות "משה" בכל דור ודור שבו מלובשת נשמת משה

חז"ל אומרים ש"אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא" - שנשמת משה מתלבשת ב"חכמי הדור עיני העדה" שבכל דור ודור, ובמיוחד בנשיא הדור, ש"אין דור שאין בו כמשה" (מוכרח להיות "משה" בכל דור ודור שבו מלובשת נשמת משה).

[ואע"פ שזה לא גופו של משה - אבל היות ו"חיי הצדיק אינם חיים בשריים כי אם חיים רוחניים", אזי חיי משה אינם החיים הבשריים של גופו, אלא החיים הרוחניים של נשמתו; והחיים הרוחניים שלו נשארים נצחיים בעולם הזה הגשמי עי"ז שהם מתלבשים בגוף של נשיא הדור שבכל דור ודור].

(לקוטי-שיחות חכ"ו ע' 7 - תרגום מאידית)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

איך יכול 'חלק' להבין 'הכל'?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוק¹ "וישלח ישראל מלאכים גו" אומר רש"י "כי הנשיא הוא הכל". הענין ד"הנשיא הוא הכל" (שדובר באריכות בתחילת השיחה²), הוא גם בנוגע לנשיא דורנו, כ"ק מ"ח אדמו"ר, אשר "שמו אשר יקראו לו" בלשון-הקודש הוא - "נשיא". כך קוראים לו כולם, אפי' אלו שעדיין לא מתנהגים לפי הוראותיו³, ופיהם מעיד עליהם. ולכן יש לקיים את כל הוראותיו - שהרי הוא הנשיא ו"הנשיא הוא הכל".

ב. במילא, גם כאשר ישנם שאלות על הנשיא ועל דבריו, יש לידע שכאשר מדברים על שאלות ונשיא - אין פלא כלל שיש שאלות, מאחר ו"הנשיא הוא הכל", וישנו כלל בספרי החקירה⁴ ש"הכל" הוא גדול מה"חלק".

[באם יאמרו ל"עמא דבר" ש"הכל" זה יותר מ"חלק", הרי יסתכל על הדובר כעל אדם לא נורמלי, משום שבא לומר לו דבר הכי פשוט; אבל לחכמת החקירה יש טבע ותכונה לעשות מדברים הכי פשוטים סגנון ונוסח של כלל ולומר שהם מושכלות ראשונות... ובמילא עושים גם מזה כלל - ש"הכל" גדול מה"חלק"]

וכיון ש(היחיד) הוא רק חלק (מהנשיא) - אין פלא כלל שאינו מבין את הנשיא שהוא "הכל", שהרי איך יכול "חלק" להבין "הכל"?

הפלא הוא שה"חלק" מבין משהו מ"הכל", שהרי "כשאתה תופס במקצת (או בחלק, כשתי הגרסאות בזה) מן העצם אתה תופס בכולו"⁵, כלומר, שחלק מהעצם הוא בדיוק כמו העצם עצמו - וא"כ היתכן שהוא יבין בו (גם בחלק) משהו?!

ג. ועל-דרך ה"נשיא" שלמעלה - מלך מלכי המלכים הקב"ה:

אי אפשר ("ס'איז ניט שייך") להבין ולהשיג משהו מחכמתו ורצונו של הקב"ה, מאחר ו"חכמתו ורצונו של הקב"ה והקב"ה בכבודו ובעצמו כולא חד"⁶, ובמילא אין פלא כלל כשלא מבינים את "חכמתו ורצונו של הקב"ה".

הפלא הוא, כאשר כן מבינים משהו בתורה ומצוות ("חכמתו ורצונו של הקב"ה").

וכמבואר עה"פ⁷ "זאת חוקת התורה", שכל התורה והמצוות הם בבחי' "חוקה"⁸, למעלה מהבנה והשגה, ואפילו כשמבינים משהו הרי זה רק חלק ומקצת מכל הענין.

(1) פרשתנו כא, כא.

(2) סעיפים מא; נה ואילך ("שיחות קודש" תשמ"א ח"ד ע' 33, 45 ואילך). וראה בכ"ז גם בלקו"ש חל"ג ע' 131 ואילך.

(3) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1062 (בנוגע ל"לולב"), ושם ע' 1064 - ההוראה מזה, שגם יהודי כזה מרגיש שזהו חיתו.

(4) ראה שער כוונת הפרקים (לר"י חריזי) למו"נ ח"א

פט"ו.

(5) כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סי' קטז. ובהערה 122 שם. וש"נ.

(6) תניא פ"ד (ח, א).

(7) ריש פרשתנו.

(8) ראה ד"ה הוי' לי בעוזרי תרפ"ז פ"ג (סה"מ תרפ"ז ע' גר). וראה לקו"ש ח"ח ע' 130.

ד. [.] עד"ז בנוגע לענינו: נשיא דורנו "הוא הכל", ולכן לא שייך ששיגו אותו בהבנה והשגה; אפשר להבין "חלק" ממנו בלבד, אבל כיון ש"הוא הכל" מבינים רק את החיצוניות. ההוראה מזה: כיון שלא שייך להבין את "הנשיא הוא הכל", לכן יש "לתפוס" אותו בקבלת-עול דוקא, עם רעותא-דליבא.

ובפשטות: מה שנשיא דורנו ציוה לעשות – יש לעשות, אפילו אם לא מבינים זאת עד"פ שכל, הבנה והשגה, ודוקא עד"ז תופסים את "הנשיא הוא הכל", כנ"ל.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ חוקת ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

הקשר דפרשת "חוקת" לזמן הגאולה

"חוקת" – הו"ע שלמעלה מטעם ודעת, ושייכותו להגאולה – עד"פ מארז"ל¹ "שלשה באין בהיסח הדעת . . משיח מציאה"², שהפירוש ד"היסח הדעת"³, הוא, "למעלה מבחי' הדעת"⁴, היינו, שהדעת בזמן הזה אינו בערך כלל להדעת שיתגלה בביאת משיח צדקנו, כשיקויים היעוד "מלאה הארץ דעה את ה"⁵, "כולם ידעו אותי"⁶.

ועד"ז בנוגע לזמן הגאולה שצ"ל באופן שלמעלה מטעם ודעת – דילוג על כל החשבונות ש"פ טעם ודעת, כמודגש בהגאולה דחג הפסח (שגם בו נאמר "זאת חוקת הפסח"⁷) שהקב"ה "דילג על הקץ"⁸, ומה גם שכבר היתה צריכה להיות הגאולה אפילו מצד החשבונות והקיצין שהרי לפני ריבוי שנים כבר "כלו כל הקיצין"⁹, ועד עכשיו כבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים"¹⁰, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹¹.

ובפרט לאחר עבודתם של ישראל באופן של "חוקת", "בחוקותי תלכו"¹², דקאי על העבודה דמסירת-נפש שלמעלה מטו"ד, כמודגש גם ב"מעשינו ועבודתינו", מעשה ועבודה דדורנו זה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שהעבודה של דור זה היא באופן של מסירת-נפש.

[.] ומכל זה מובן שייכותה של הגאולה לזמן זה – זמן מוכשר, טהור וקדוש להגאולה האמיתית והשלימה, כולל גם שמהפכים ומשנים השם דגלות לגאולה, ע"י המשכת האל"ף, אלופו של עולם, שאז נעשה מ"גולה" "גאולה"¹³.

והעיקר – שתבוא הגאולה תיכף ומיד ממש ובפועל ממש, ככל הפירושים ד"ממש", כולל גם מלשון מישוש בידים, בגשמיות ממש, ביש הנברא שמתאחד עם יש האמיתי¹⁴. (משיחת ש"פ חוקת, ז' תמוז ה'תש"נ – בלתי מוגה)

(8) ראה פס"ד פ' החודש ז'. ועוד.

(9) סנהדרין צז, ב.

(10) להעיר, שענינים של "כפתורים" הוא לחבר שני צדדי הבגד באופן שצד הימין גובר על צד השמאל, ועי"ז נעשה גם הבירור דצד השמאל – עד"ז ובדוגמת הבירור ד"כלאים" שהם מצוה ב(ציצית וי) בגדי כהונה, בביהמ"ק.

(11) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(12) ר"פ בחוקותי.

(13) ראה ויק"ד ספ"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

(14) ראה ביאורו"ז לאדהאמ"צ בשלח מג, ג. ועוד.

(1) סנהדרין צו, א.

(2) ולהעיר ממש"נ (תהלים פט, כא) "מצאתי דוד עבדי" – שביאת דוד מלכא משיחא היא באופן של מציאה.

(3) שבדאי אינו כפשוטו, שהרי "אחכה לו בכל יום שיבוא", ומבקשים ג"פ ביום "ותחזינה עינינו בשובך לציין", ובימות החול מבקשים גם "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" – תפלה ובקשה, שהיא גם מלשון הבטחה.

(4) אגה"ק ס"ד.

(5) ישע"י יא, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים בסופן.

(6) ירמ' לא, לג.

(7) בא יב, מג.

המענה לשואלים: מה יאמר העולם?

אמנם עדיין יכולה להשאל השאלה – כפי שישנם ששואלים: [.] מה יאמר העולם ומה יאמרו האומות על כך שיהודי עושה את עבודתו ד"פוצו מעינותיך חוצה", ובמיוחד – בקירוב הגאולה האמיתית והשלימה, הרי אין הם מבינים מה פירוש הדבר? אמנם זהו עבודה מאוד גדולה ונעלית – אבל צריכים לכאורה להתחשב – טוען הוא – עם העולם!

והמענה על-זה הוא: העולם כבר מוכן ("שׁוין צוגעגרייט, פֿארטיק")! כאשר יהודי יעשה את עבודתו כדבעי – באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה כפי שזה מלובש בכלים דלבושי הטבע – יראה איך שהעולם, טבע העולם ואומות העולם מסייעים לו בעבודתו. (משיחות יום ה' פ' קרח, בדר"ח תמוז וש"פ קרח, ג' תמוז ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

ללמוד מפיקחותו של קרח

יהודי צריך ללמוד מקרח (כפי שקרח כתוב בתורה) גם לימוד חיובי [נוסף להלימוד "ולא יהי' קרח ועדתו" (והתשובה שצריכים לעשות באם נכשלו בזה ח"ו)] – שהוא (היהודי) פיקח, מעם חכם ונבון, ועליו לדעת את מעלותיו, כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר שכשם שצריכים לדעת את חסרונות העצמיים על-מנת לתקנם, כך צריכים לדעת מעלות העצמיים בכדי לנצלם במילואם, צריך היהודי לדעת כי הוא פיקח והוא "עבד מלך מלך" (גם בגלות), ועליו להראות שמבלי הבט על כך שהוא נמצא בעולם שיכולים בו לעשות טעות, הוא מנצל את פקחותו בכדי לא ליכשל, ועוד ועיקר – הוא מנצל את פקחותו בכל הענינים הקשורים עם עבודת השי"ת בלימוד התורה וקיום המצוות וכו', עד באופן של "נדבה רוחו אותו לשרתו ולעבדו כו", עד שהוא מגיע ל"נתקדש קדש קדשים ויהי' ה' חלקו ונחלתו" – עי"ז שהוא מגלה בעצמו את בחי' הכהן גדול שבו (עי' ביטול אמיתי).

כשם שזה בנוגע להעבודה של כל יחיד לעצמו, כך גם בנוגע להעבודה דכללות דורנו זה – שצריכים לדעת את מעלת הדור (כננס על גבי ענק), דור האחרון בגלות ודור הראשון של הגאולה [כמובן מכל הסימנים המובאים בגמרא, וכמו שבעל הגאולה העיד כבר (לפני שנים) שכבר סיימו הכל, ורק צריך להיות "עמדו הכן כולכם", לצחצח את הכפתורים האחרונים], בכדי שינצלו את הכחות שישנם בכדי לסיים את אחרוני הפכים קטנים וה"שיריים" של העבודה, ועי"ז – להביא את הגאולה בפועל ממש.

(משיחות ש"פ קרח, אדר"ח תמוז ה'תש"נ – מוגה, תרגום מאידית)

כללי התנהגות לתל' השלוחים

בהמשך לצילום שבגליון הקודם, לקראת יציאתם של התלמידים השלוחים לערי השדה, להלן קטעים נוספים מהצילום (מוקטן) מההגהה הא' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו ה'תשד"מ (נדפס בלקו"ש חכ"ה ע' 344 ואילך, ובלה"ק ב'התוועדויות' תשד"מ ח"ג ע' 524 ואילך)

להלן פענוח הצילום כפי שנדפס בלקו"ש שם (הכתי"ק בא בהדגשה):

און מ'איז דערביי מפרש בפירושו: דער דרך צו מתקן זיין די זאך איז ניט דורך שרייבן מיר בריוו, דערציילן וועגען דעם מצב וכו' – ניט מען מוז מיר מישן אין דעם, ניט איך דארף זיך מישן אין דעם; דער דרך וסדר המסודר מרבתינו נשיאינו איז – צו רעדן מיט דער הנהלה אָדער מיט די עומדים על גבם בכבוד בדרכי נועם ובדרכי שלום, בעטן אז זיי (ההנהלה) זאלן עס מתקן זיין (אויב ס'וועט זיך ארויסווייזען אז ס'איז א דבר הצריך תיקון).

און אויב דעת הנהלה קומט אויס ניט כפי דעתו – דארף ער זיך "אָוועקזעצן" (בהתייבות) פאר זיך אליין ומתבונן זיין זיך בינו לבין עצמו:

היות אז ער איז געשיקט געוואָרן אלס שליח צו לערנען תורה און צו זיין א "נר להאיר", ניט צו פירן מחלוקת און איבערקערן די הנהלה, דארף ער אָננעמען אויף זיך די מרות פון הנהלת הישיבה, און אויב ער איז משנה מרצון המשלח ווערט ער אויס שליח – איז ממה-נפשך:

אויב ער קען אָננעמען אויף זיך מרות הנהלה און זייער החלטה ווי ער דארף זיך פירן, און ער וועט "זיצן" (בהתייבות און) לערנען, צי מ'גיט אים נאָך ווי ער האָט געוואלט (מאיזה סיבה) אָדער ניט, און לאָזן דעם תיקון הדבר אין די הענט פון דער הנהלה, און ניט נעמען דאָס אין די אייגענע הענט – איז מה טוב ומה נעים שבת גו'.

אָבער אויב ער באַטראַכט זיך אז מאיזה סיבה שתהי' קען ער ניט בלייבן זיצן לערנען אָננעמענדיק די מרות פון דער הנהלה, און קען זיך ניט פירן בדרכי נועם ובדרכי שלום, איז ער דאָך משנה פון רצון המשלח וכו' – זאָל ער אַיינפאַקן זיינע פעקלעך און פאַרן צוריק למקום פון וואָנעט מ'האָט אים געשיקט צו זיין א שליח (מהכא להתם אָדער מהתם להכא), און מ'וועט ניט האָבן דערפאַר טענות צו אים און ער וועט ניט האָבן טענות צום ראש ישיבה און הנהלה.

ג. ויה"ר אז עס זאָל זיין דער "תרבה הדעה והחכמה כו'", תרבה החכמה, הבינה* והדעת, צוזאַמען מיט תרבה "האמת והשלום אהבו", און דורך דעם וואָס מ'איז מבטל סיבת הגלות – שנאת חנם – ווערט בדרך ממילא גלייך בטל דער מסובב, דער גלות, און – "מיד הן נגאלין", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

וואָס השם וועט אַרויסנעמען פון גלות יעדן אידן באַם האַנט, (וביחד עם זה) אַלס איין פאַלק, "קהל גדול (לשון יחיד) (און) ישובו הנה", אין ארצנו הקדושה, און דאַרטן אין ירושלים עיר הקודש, "עיר שחוברה לה יחדיו" – "שהיא עושה כל ישראל לחברים", און דאַרטן גופא – על הר הבית בביהמ"ק השלישי,

ובאופן פון "וארו עם ענני שמיא", במהרה בימינו ממש.

הוא מ'אז דערבי אפרידט ^{לגבי} דער דרך צו מתקן זיין ^{לגבי} דאך איז נישט חודש שרייבן
 פון בריחה ^{לגבי} און פאר דערביילן וועגן דעם מאג - נישט און נישט זיין איז דעם. נישט איר
 דאך זיך מיטן און דעם דער דרך איז צו גאט רעדן מיט ^{לגבי} און הנחלה אדער מיט די אל גבם בודדי
 (ע"פ) (ע"פ)

נתנם בודדי שלום ^{לגבי} און זיין זאלן עס ממנו זיין (אויב ס'איז א א דבר הנודע היקו).
 און אויב דעה הנחלה קומט אויס נישט כפי דעתו - דאך ער זיך אונזערע פאר זיך בליין
 ומתבונן זיין בינו לבין עצמו: היות אז ער איז בעשיקט בעווארן אלס שליה צו לערנען תורה
 און צו זיין א 'גר להאידי' נישט צו פירן מחלוקת און איבערזעצן די הנחלה. דאך ער אנגעפן
 אויך זיך גאט מרות פון הנחלה הישיבה, און אויב ער איז משנה מרצון המשלה חזרת ער אויס
 שליה - איז פמה-נפשו:

אויב ער קען אנגעפן אויך זיך מרות הנחלה און זייער החלטה ווי ש'דאך זיך פירן.
 און ער ^{לגבי} זאלן לערנען ^{לגבי} זאלן לערנען ^{לגבי} זאלן לערנען, זי מ'זיס אויס נאך ווי ער האט
 בעוואלט (מאיה סיבה) אדער נישט, און לאזן דעם היקו חזבר זיין די הענט פון דער הנחלה, און
 דעם ^{לגבי} זאלן זיין די אייגענע הענט - איז מה טוב ומה נעים
 און אויב ער זאלן בער בעשראפט זיך אז מאיה סיבה קען ער נישט בלייבן זאלן לערנען און
 קען ^{לגבי} זאלן אנגעפן און מרות פון דער הנחלה, און קען זיך נישט פירן בודדי געם
 ובודדי שלום. לוי ער דאך משנה פון רצון המשלה ^{לגבי} זאלן לערנען - פמהאל נאל ער
 איינגעפן זיינע פקלעך און קומען צוריק למקום פון וועגען מ'האט זיין בעשיקט צו זיין א
 שליה (מבטא לחזק אדער מאקום לחבא), און מ'האט נישט אנבן טענה צו זיין און ער וועט נישט
 האבן טענה צום רשע ישיבה פון הנחלה.

ויע"ז אז עס זאל זיין דער 'חרכה אדעה דחכמה כו' ^{לגבי} זאלן לערנען, אבינה וחזרת.
 צוזאמען מיט הרבה 'האמת השלום אמתו'.
 און דורך דעם האט מ'אין במכל סיבת הנחלה - שנאה הנבט - חזרת בדרך ממילא גלייך
 בעל דער מסובב, דער גלות, און 'מיד פון גבולין', בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח
 זקנו, האט ^{לגבי} זאלן פרייגעמען פון גלות יעדן אידן באם הגנטי, אלס איין פקלע, 'קאל
 גדול (לשון יחיד) ^{לגבי} זאלן הנחלה', זיין ארצנו הקדושה, און דארטן ^{לגבי} זאלן זיך יחדשים עיר
 הקודש, 'עיר שחבורה לה יחידו' - 'שמיא טשה כל ישראל לחברים' ^{לגבי} זאלן דארטן טעה - על מי
 תכה בכחם' ק' השלישי.

לגבי
 (מבטא)
 זאלן לערנען
 זאלן לערנען
 זאלן לערנען

ובאופן פון 'הואו עם ענגי שמיא' ^{לגבי} זאלן לערנען, במהרה בימינו ממש.

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת
ר' משה ב"ר שלום ע"ה פרץ
נפטר ביום ח' תמוז ה'תשס"ח
ת. נ. צ. ב. ה.
*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די